

Ulice in rože

I

Pozno jesensko popoldne je.
V vodnjaku na dnu reke iščem
tvoj obraz. Tam leži moje rojstvo
in obup.
Vode vzvalovijo
tvojo pesem in jo vržejo na obale,
osamljene. Kaplje z rdečih streh
polzijo na ulice.
Žalost jim prekrije obraz.

II

Vedno se vračam po isti ulici,
goloroki, dani zvezdam pod obok.
Ne preširoki, ne preozki,
osamljeni in tihi. Večerni.
Kot ulica sem.
Vrata se odpirajo pred dnevom,
okna tudi.
Vedno bolj izginjam med plašči,
v razpotegnjenem dnevu med dežniki
bežeč iz hladnih hodnikov.
Tujih sob.
Kot ulica sem.
Utrujena in temna.

Jutro

Moje telo nesejo nad vodnjak
umirat lažno,
v sadovnjak drevesa dbirat.
Z njimi gre vonj in oblika
pokrajin vseh mojih mladosti.

Hitijo čez zarobje gmajn,
mimo razigranih plesočih otrok Tja.

Tam se reka konča in luč ugasne,
tam trave poležejo in zaspijo z otroki
v naročju.
In ti splavaš na gladino
moje dlani in me odeneš v jutro.

Odhajam z njimi, sam.
Pribit na okvire vrat kričim
nošeno pesem spotikajočo.

Sveče zaplapolajo pred tvojimi nogami,
venci padejo na moj obraz,
nekje daleč žene zapojejo.

In ti splavaš na gladino
moje dlani in me odeneš v jutro.

Utrinek

V krošnjo si položila svoje telo
in pesem rojstva. Spredaj zakrita okna,
zadaj zasanjano polje in preteča strast
in daljava. V meni tvoj zabrisani obraz.

Tista dan je vršalo.
Ugovarjale so besede
in pesem se je spustila k tlom.

Preludij

Vsi zaprejo oči pred nebom,
tisti nikdar poklicani
in tisti
nikdar poslani, pozabljeni.

Nehotna opazovalka si, žena
tisočernih ljubezni.

V sobi luč gori, ven čez pot sveti,
žarko sveti. S tvojega telesa
se na steni senca zgane. In upanje.
Sanjam... čez rob okna mi roka visi.

Veter pa po polju polega,
obraze beli.

Na postelji ležim
razklan v svetlobi. Sanjam...
Strah se izliva v reko,
s cvetjem iz tvojih rok nabranih.